

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. C.**, zast. zákonným zástupcem Mgr. P. C., proti žalovanému: **Hlavní město Praha, Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Charvátova 9, Praha 1, zast. Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem, se sídlem Revoluční 1, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2009, č. j. 1 Cad 57/2008 – 14, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá.**

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2009, č. j. 1 Cad 57/2008 – 14, (dále jen „napadený rozsudek“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 19. 3. 2008, č. j. MHMP 313556/07, a dále prvoinstanční rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13 (dále jen „ÚMČ Praha 13“) ze dne 1. 6. 2007, č. j. 4880/2007/AAM pro vady řízení a věc vrácena k dalšímu řízení stěžovateli. Tímto rozhodnutím ÚMČ Praha 13 rozhodl o snížení příspěvku na péči ze 9000 Kč na 3000 Kč a stěžovatel jeho rozhodnutí v odvolacím řízení potvrdil. Městský soud zavázal v napadeném rozsudku ÚMČ Praha 13 k doplnění prvostupňového řízení o podklady uvedené v ustanovení § 25 odst. 3 č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), konkrétně k doplnění nálezu ošetřujícího lékaře, výsledků funkčních vyšetření a výsledků vlastního vyšetření posuzujícího lékaře do správního spisu), které měly být hodnoceny i stěžovatelem v odvolacím řízení.

Stěžovatel spojil s podáním kasační stížnosti i návrh ve smyslu ustanovení § 107 s. ř. s. na přiznání odkladného účinku. V tomto návrhu (bod IV. kasační stížnosti) uvedl, že navrhuje, aby Nejvyšší správní soud do doby rozhodnutí ve věci samé přiznal této kasační stížnosti odkladný účinek, neboť „*v opačném případě by výkon rozhodnutí pro stěžovatele znamenal nenahraditelnou újmu.*“ Stěžovatel dále nijak nespécifikoval, v čem by měla nenahraditelná újma spočívat.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele se žalobce k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nijak nevyjádřil. Žalobce pouze polemizoval věcně s argumentací stěžovatele uvedenou v kasační stížnosti a vyjádřil názor, že podání stěžovatele nejsou kasační stížnosti, neboť jsou formálně nepřipustná.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele

přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. se v případě rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti užije přiměřeně.

Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. upravuje podmínky pro přiznání odkladného účinku. Těmito podmínkami jsou zejména existence nenahraditelné újmy, která by vznikla stěžovateli v důsledku výkonu nebo jiných právních následků rozhodnutí krajského soudu, a dále podmínka, že se přiznání odkladného účinku nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti již ve své judikatuře Nejvyšší správní soud několikrát vyložil. Obecně lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud vnímá možnost přiznání odkladného účinku jako určitou výjimku z pravidla, že kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona a rozhodnutí krajského soudu napadená kasační stížností jsou tak v zásadě pravomocná a vykonatelná. Dále Nejvyšší správní soud judikoval, že není-li odkladný účinek dán ze zákona, je správní orgán poté, co bylo jeho rozhodnutí zrušeno krajským soudem, povinen pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost (viz blíže usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, přístupné na www.nsssoud.cz). Z tohoto rozhodnutí rovněž vyplývá, že i správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.

Stěžovatel ve svém návrhu nijak nespécifikoval, v čem by spočívala nenahraditelná újma, kterou by stěžovateli způsobil výkon či jiné právní následky napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto vycházel pouze ze zřejmých skutečností, a to, že se jedná o vyplácení sociální dávky (příspěvku na péči), a dále z toho, jaké důsledky vyplývají pro stěžovatele z napadeného rozsudku městského soudu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že finanční prostředky k výplatě příspěvku na péči jsou obcím s rozšířenou působností a rovněž tak městským částem hlavního města Prahy vypláceny ze státního rozpočtu a jedná se tedy o prostředky státu (§ 7 odst. 1 in fine zákona o sociálních službách, § 31 odst. 4 a § 32 odst. 4 zákona o hlavním městě Praze). Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že u vyplácení příspěvku na péči se jedná o plnění povinností státu, které je na orgány územní samosprávy pouze přeneseno, a materiálně tak nemůže dojít ke vzniku jakékoliv újmy ve vztahu ke stěžovateli jako takovému. Co se týče možnosti vzniku nenahraditelné újmy při vyplácení sociálních dávek hrazených ze státního rozpočtu, vyjádřil se k této otázce Nejvyšší správní soud již dříve, a to zejména v souvislosti s vyplácením důchodových dávek. K tomuto problému konstatoval, že „...*přiznání určité částky důchodu žalobkyni nemůže znamenat vznik nenahraditelné újmy; náklady důchodového pojištění jsou součástí nákladů státního rozpočtu (pojistné není odděleno od státního rozpočtu), a až do rozhodnutí zdejšího soudu je pravomocným rozhodnutím městského soudu stěžovatelce právně závazně sděleno, jak má postupovat. I kdyby posléze bylo rozhodnutí městského soudu zrušeno, nelze ve vyplácených částkách důchodu (rozdílu ve výši důchodu) shledávat nenahraditelnou újmu na straně žalované – ta má sama legitimaci ve správním soudnictví, avšak není vlastníkem prostředků, které slouží k výplatě dávek důchodového pojištění*“ (viz blíže usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 48, dále také obdobně usnesení ze dne 2. 7. 2003, č. j. 1 Ads 10/2003 - 52, přístupné na www.nsssoud.cz). Nejvyšší správní soud má za to, že tento právní názor lze *per analogiam* plně užít na možnost vzniku nenahraditelné újmy při vyplácení příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách, neboť se jedná rovněž o plnění fiskálního charakteru. Rovněž nemůže stěžovatel spatřovat nenahraditelnou újmu v provedení úkonů ve správním řízení, k nimž ho městský soud v napadeném rozsudku zavázal, neboť to je běžnou náplní úřední činnosti stěžovatele i ÚMČ Praha 13.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud neshledal podmínky pro přiznání odkladného účinku v posuzované věci a návrh stěžovatele zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu